

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	5.Kf.700.548/2023/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Fejér Vármegyei Rendőr-főkapitányság (8000 Székesfehérvár, Deák Ferenc utca 2.)
Az alperes képviselője:	dr. Ozsváth Zsolt kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 1.K.700.213/2023/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 28.000 (huszonnyolcezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. november 1. napjától 2023. január 31. napjáig tartó időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Rendőrkapitányságon (baleseti) helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el közrendvédelmi járőri, sebességmérési és egyéb feladatokat ellentételezés nélkül. Az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám 1 számú határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2019. november 1. napjától 2023. január 31. napjáig terjedő időszakban – 39 többletfeladat-ellátással érintett hónapra – bruttó 1.130.532 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjaira és (5) bekezdésére, továbbá a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) és a belügyminiszter irányítása alatt álló, a rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendeletről (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 75%-ában határozta meg.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját ésösszecszerúségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.130.532 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését a Hszt. 2. § 4., 24., 25. és 28. pontjaiban, 60-61. §-ban, 71. § (1) bekezdés c) pontjában, (2)-(3) és (5)-(6) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (1) és (6) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 17. §-ban, a Járőr- és Őrszolgálati szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr szabályzat) 79.a) pontjában, a 60/2010. ORFK utasításban és az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyeletei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII. 21.) ORFK utasításban (a

továbbiakban: TIK utasítás) foglaltakra alapította. Rögzítette, hogy a felperesi feladatellátás nem vitatottan megvalósult; a felperes által megjelölt feladatok pedig – az azokra vonatkozó és a felperes beosztásába tartozó feladatokat meghatározó ORFK utasítások szerint – nem tartoztak a beosztásához, így azokat többletfeladatként látta el. Az irányadó bírói gyakorlat megállapításaira utalva rögzítette, hogy a felperest abban az esetben illeti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként; a ténylegesen végzett feladatokat ugyanis a beosztásához igazodóan kell meghatározni, és az nem fedhet le több másik beosztást. A végzett többletfeladatok ellátásáért ellentételezést, megbízási díjat kell fizetni. Rögzítette, hogy a Hszt. 60. § és 61. § szerinti átrendelés és ideiglenes átrendelés szabályaira – a más rendőrkapitányság területén végzett feladatok kapcsán – az alperes alaptalanul hivatkozott, azok feltételei nem teljesültek és az alperes az átrendelésre vonatkozó szabályszerű parancsot nem hozott, azt nem pótolják a TIK küldések során történt feladatmeghatározások sem. A felperes a baleseti helyszínelő és balesetvizsgáló beosztása mellett folyamatosan, rendszeresen a beosztásához nem tartozó többletfeladatokat látott el, amelyek a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Az ellátott többletfeladatok mennyiségére, rendszerességére, folyamatosságára, a többletfeladat-ellátás huzamosabb időn át tartó voltára tekintettel a megbízási díjnak az illetményalap 75%-ban történő megállapítását arányosnak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 13. § (1) bekezdését, továbbá a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) és (2) bekezdéseit, 84. § (2) bekezdését és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. § (1) bekezdését és 346. § (4) és (5) bekezdéseit jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, azonban téves jogértelmezésre jutott a felperes megbízási díjra való jogosultságának megállapítása során. A felperes által ellátott átfedő szolgálatok és TIK küldéses járőrfeladatok jogilag nem ismert fogalmak, tartalmukat tekintve rendőri intézkedések; nem a közlekedésrendészeti és nem a közrendvédelmi járőrfeladatok körébe tartoznak. A sebességmérési feladatokkal összefüggésben hivatkozott Járőr szabályzat 79.a) pontjában és a sebességméréssel összefüggő feladatokról szóló 6/2022. (II. 4.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 6/2022. ORFK utasítás) 8., 47. és 58. pontjaiban foglaltakra, melyek szerint a felperes – beosztásához kapcsolódóan – kezelői jogosultsága alapján a sebességmérő kezelését elláthatta. A Járőr szabályzat 15., 60. és 61. pontjai alapján a járőr feladatai közé nem tartozik a sebességmérő készülék alkalmazása, ezért az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes közrendvédelmi járőri feladatok ellátása okán megbízási díjra lenne jogosult. Tévesen állapította meg azt is az elsőfokú bíróság az ítélet [29] bekezdésében, hogy a balesethelyszínelő feladatait a 60/2010. ORFK utasítás rögzíti, mivel az csupán a balesetek esetén követendő eljárásról rendelkezik és nem az egyes beosztásokhoz tartozó feladatokat határozza meg.

[6] Álláspontja szerint a felperes által ellátott feladatok az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerinti rendőri intézkedések voltak, a felperes az általa ellátott feladatokat e jogkörében és nem beosztásában eljárván – utóbbtól függetlenül, általános intézkedési kötelezettsége alapján

– látta el. Erre már védiratában is hivatkozott, azonban az elsőfokú ítélet nem tért ki rá; e körben analógiaként hivatkozott az Rtv. szerinti kényszerítő eszközöknek a beosztásba tartozó feladatok ellátása során történő alkalmazására és az ezzel kapcsolatos bírói gyakorlatra is.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerinti általános intézkedési kötelezettségből nem vezethető le az, hogy a rendőr saját beosztásától függetlenül köteles megbízási díj nélkül ellátni minden intézkedést. Hangsúlyozta, hogy a sebességmérés a járőr beosztásba tartozó feladat, ezért, ha azt a megfelelő tanúsítvány birtokában más beosztásba tartozó személy végzi, az alapján megbízási díjra jogosult. Hivatkozott a Járőr szabályzat 63.e) pontjára, amely a járőr feladataként nevesíti az ún. TIK küldéseket. Hangsúlyozta, hogy a baleseti helyszínelő feladatait a 60/2010. ORFK utasítás kódex jelleggel, kimerítően tartalmazza; e tekintetben hivatkozott a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítéletében foglaltakra.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatokor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes a marasztalási összeg mértékére vonatkozó bírói mérlegelést nem támadta, eljárásjogi felvetések mellett elsősorban az ítélet – jogalapra vonatkozó – anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. A felülvizsgálat felülbírálati jogkörét illetően a másodfokú bíróság rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott kifejezetten a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseinek megsértésére is, azonban ezzel összefüggően a jogszabálysértés konkrét indokait nem adta elő. Az egységes bírói gyakorlat szerint önmagában a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseinek megjelölése nem teremt lehetőséget arra, hogy a felek között felmerült vitás kérdésekben elfoglalt bírói álláspont jogszerűsége, valamely jogszabály alkalmazhatósága, vagy értelmezésének helyessége a jogorvoslati eljárásban vizsgálható legyen (Kf.VII.39.231/2021/5.), ezért az indokolási kötelezettség megsértése körében erre vonatkozó konkrét jogsértés-állítások hiányában – a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel – az ítéltábla nem vizsgálódhatott. Az ORFK utasítás szolgálati viszonyra vonatkozó szabály [Hszt. 2. § 30. pont], de nem jogszabály, a TIK utasítás, a 60/2010. ORFK utasítás, a 6/2022. ORFK utasítás és a Járőr szabályzat egyes rendelkezéseinek (vagy egészének) helytelen értelmezésére történő hivatkozás ezért önmagában fellebbezésre nem adott alapot [Kp. 99. § (1) bekezdés], így a másodfokú bíróság az ORFK utasítások fellebbezésben felhívott részletszabályaival kapcsolatos álláspontját csak az eldöntendő jogkérdés (a kereseti igény jogalapjának fennállása) megítéléséhez szükséges mértékben ismertette. Mindezek alapján a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság az alábbiak szerint értett egyet.

[10] Az alperes ellentmondásosan hivatkozott a tényállás téves feltárására, fellebbezésében rögzítette azt is, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. Tekintettel arra, hogy az alperes állította ugyan az elsőfokú ítéletnek a tényállásra vonatkozó megállapításai, valamint a bizonyítékok értékelésének helytelenségét, ám fellebbezésében nem jelölte meg konkrétan, hogy a tényállás mely részét, mely megállapításait vitatja; ugyanígy azt sem, hogy ezzel szemben mit tart helyes ténynek és milyen bizonyíték támasztja alá az állítását; az pedig nem az eljárási szabályszegések vizsgálatára tartozó kérdés, hogy e feladatellátás értékelhető-e a megbízási díjat megalapozó többletfeladatként, ezért az alperes a tényállás helytállóságát alaptalanul vitatta, a másodfokú bíróság pedig az alperes által e vonatkozásban sérelmezett felperesi többletfeladat-ellátást az állított anyagi jogi jogszabálysértések körében értékelte. Tehát az elsőfokú bíróság a Kp. 78. § (1) és (2) bekezdései, valamint a Pp. 268. § (1) bekezdése körében értékelhető jogszabálysértést nem követett el.

[11] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megsértésére hivatkozással az alperes azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg. A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a megbízási díjra való jogosultság kapcsán az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a baleseti helyszínelői beosztásába tartoztak-e vagy sem.

[12] A Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja szerint a hivatásos állomány arra alkalmas tagja átmenetileg megbízható a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkör ellátásával, többletfeladatként. Erre figyelemmel az alperes jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok elvégzésére, melyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak és ahhoz igazodtak. Ugyanakkor hangsúlyozandó: az alperesnek az a joga, hogy a felperest a baleseti helyszínelői beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére utasíthatja, nem sértheti a felperes kinevezése szerinti beosztását, továbbá az utasítás teljesítése esetén az érintett ellenszolgáltatásra való jogosultságát. Ha a felperes a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett végzi, a többletszolgálatért díjazásra jogosult [Hszt. 71. § (5) bekezdés].

[13] Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes mindazon feladatokat – beosztásába tartozóként – köteles volt ellátni, amelyek az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerinti általános intézkedési kötelezettség körébe vonhatók, mert önmagában a rendőri intézkedések általános kategorizálása alapján valamely beosztáshoz tartozó konkrét munkaköri feladatok köre nem határozható meg. A munkaköri leírás azoknak a feladatoknak a körét jelöli ki, amelyeket a munkavállaló a jogviszonya fennállása alatt általában – külön utasítás nélkül is – végezni jogosult és köteles. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit, a munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma (akár közjogi szervezetszabályozó eszköz), így a felperes

vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők, és a többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018.259., Mfv.I.10.751/2016/4., Kf.III.39.053/2021/8.). A munkáltató tehát esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is – így közrendvédelmi járőri, illetve TIK küldések alapján járőri, vagy éppen a Járőr szabályzat 79. pontja szerinti, a közlekedési forgalomellenőrző járőrszolgálat részét képező feladatok (akár sebességellenőrzés) ellátására is –, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát.

[14] Az alperesnél a felperes baleseti helyszínelői beosztása az állománytáblában rendszeresített és a kinevezésében rögzített szolgálati beosztás (munkakör). A következőket bírói gyakorlat (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4., Kf.VII.39.523/2021/4.) szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaptól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását. Az alperes csak a kinevezés szerinti munkakörön, tehát beosztáson belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírásba más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhet be.

[15] Az irányadó bírósági gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (a Kúria Mfv.II.10.179/2011/4.).

[16] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, melyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[17] Alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy a felperes a baleseti helyszínelői beosztásán kívüli sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a beosztásába tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a 60/2010. ORFK utasítás kógens módon meghatározza a baleseti helyszínelő által ellátandó feladatok körét, amelyek között a keresetben megjelölt feladatok nem szerepelnek. Míg a baleseti helyszínelő beosztásához tartozó feladatok meghatározásánál a 60/2010. ORFK utasítás az irányadó, az alperes által hivatkozott 6/2022. ORFK utasítás

kizárólag a sebességmérők rendőrségi alkalmazásának szabályait fekteti le, a fellebbezésben hivatkozott rendelkezésekből pedig nem következik, hogy a jogalkotó e feladatellátást a baleseti helyszínelő beosztás részévé kívánta tenni. Mindezek alapján nem állítható, hogy a felperes a sebességmérési és egyéb feladatok teljesítésével a saját beosztásába tartozó tevékenységet végzett; nem kétséges, hogy speciális képesítése alapján jogosult volt e feladatokat ellátni, ez azonban – amennyiben többletfeladat-ellátásra került sor – nem zárja ki a felperes megbízási díjra való jogát.

[18] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgáltatásnak minősül, amelyért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018.259., Mfv.I.10.751/2016/4.). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[19] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a helyesen feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére: a megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[20] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[21] A pervesztes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó, és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[22] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (90.443 forint) összegű fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. szeptember 18.

dr. Bicskei Ildikó s.k.	dr. Németh Andrea s.k.	dr. Rác Krisztina s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró	bíró	bíró